

Војислав Милајић: Браћо и сестре, даме и господо, поштовани гости, испред Српске радикалне странке и општинског одбора Вождовац отварамам тематску трибину поводом књиге др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“.

Имам велику част и задовољство да вам представим говорнике на вечерашњој трибини, академик Српске академије наука и уметности и Европске академије наука и уметности и књижевности, господин Драган Недељковић; професор Правног факултета, доктор Смиља Аврамов; такође професор Правног факултета, доктор Бранко Ракић; историчар и председник извршног одбора Српског народног покрета „Светозар Милетић“, господин Ђорђе Србуловић; градски одборник и потпредседник општинског одбора Нови Београд, дипломирани економиста Дана Константиновић; потпредседник општинског одбора Вождовац, дипломирани инжињер Бојан Младеновић; потпредседник Општинског одбора Вождовац, дипломирани архитекта Владимир Томић; члан општинског одбора Вождовац, дипломирани економиста Ђорђе Митровић и председник општинског одбора Вождовац и народни посланик Војислав Милајић. Пре почетка ове трибине, хтео бих да поздравим председника општинског одбора Социјалистичке партије Србије, господина Саву Шкундрић.

Све има свој почетак. Крајем осамдесетих и почетком деведесетих година прошлог века дошло је до распада бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије. Ко је пратио изјаве оних који су прекрајали границе на Балкану, могао је, у јуну 1992. године, да прочита следеће: „Водићемо рат против Срба, дипломатски, пропагандни и психолошки“. Ово је изјавио Џејмс Бејкер, државни секретар Сједињених Америчких Држава. Нажалост, није се завршило на дипломатским претњама. Године 1995. нападнута је и окупирана Република Српска Крајина, бомбардована Република Српска и на крају извршена брутална агресија НАТО на Савезну Републику Југославију.

Сада ће вам се обратити неко ко је и сам био непосредни учесник рата, члан општинског одбора Вождовац, дипломирани економиста Ђорђе Митровић.

Ђорђе Митровић: Дамае и господо, браћо и сестре, поштовани гости, изузетна ми је част што у друштву уваженог академика и цењених професора, учествујем у промоцији књиге „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ др Војислава Шешеља, човека који је победио Хашки трибунал пре него што му је суђење и почело.

Између ових корица налази се историјска грађа непроцењиве вредности, историјска грађа која документује једно јуначко дело два велика човека и велика политичара. Зашто је ова књига др Војислава Шешеља толико важна? Зашто сматрам да све истинске српске патриоте морају да је прочитају? Па управо зато што је наш председник др Војислав Шешељ својим сведочењем размонтирао хашки антисрпски механизам, то јест разбио је концепт удруженог злочиначког подухвата на којем је тужитељка Карла дел Понте заснивала своју оптужницу против Слободана Милошевића, високих функционера Србије и официра српске војске и полиције.

Зашто је за српски народ било важно разбити удружени злочиначки подухват? Па зато што би у супротном српски народ био проглашен за геноцидан народ, а след догађаја након тога био би овакав: Босна и Херцеговина би добила тужбу пред Међународним судом у Хагу којом тражи наводну ратну одштету; Хрватска такође; Косово би готово сигурно добило независност, а Република Српска била би укинута као творевина заснована на геноциду. Последице по наш народ и нашу државу биле би катастрофалне, па би и наши унуци и чукунуци отплаћивали злочинцима непостојећу ратну штету. Такође, др Војислав Шешељ је на себи својствен начин, бриљантно и храбро успео, барем се сви надамо, да објасни инквизиторима у хашкој судници, да не кажем нешто друго, да је концепт, односно идеја Велике Србије искључиво његова и да се једино Српска радикална странка залаже за ту идеју што је и суштина постојања политике Српске радикалне странке. То потврђују и речи нашег председника др Војислава Шешеља, то јест његов одговор на једно од питања судије Робинсона, коме ништа није било јасно. Цитирам: „Да ли ви господине Шешељ кажете да нити једна од других странака није подржавала ту

идеју?” Сведок др Војислав Шешељ: „Ја бих вам само рекао, што се тиче осталих политичких партија, на пример Социјалистичке партије Србије Слободана Милошевића, не само да се никада није залагала за Велику Србију, него је увек и искључиво била за Југославију. Српска демократска странка републике Српске и Српска демократска странка Крајине су биле за Југославију а касније за савез српских земаља када је очигледно било да Југославија не може опстати. Веома је битно, овде да нагласим да је искључиво Српска радикална странка од почетка била за Велику Србију и да је једина странка у Србији за концепт Велике Србије. Концепт Велике Србије представља смисао постојања Српске радикалне странке. Када би случајно негде у будућности, не дај боже, Српска радикална странка напустила концепт Велике Србије не би више било апсолутно никаквог разлога за њено постојање“. Наравно, знао је др Шешељ важност свог дела када је у потпуности преузео ту идеју на себе и тиме је задао озбиљан ударац оптужници против Слободана Милошевића, јединог председника државе који је киднапован и изручен другој земљи у којој је на крају и убијен, што је истина и што се не мора доказивати. Многи сматрају да је помажући господину Слободану Милошевићу, Војислав Шешељ највише одмогао себи. Али управо тим гестом је показао како се велики људи, велики политичари и велики државници боре за свој народ и истину.

Сви који буду читали књигу схватиће колико су тешке и монструозне оптужнице против др Војислава Шешеља, Слободана Милошевића а самим тим и против српског народа и како се против неистине и лажи треба борити, видеће како су хоштаплери у Хагу у судијским одорама покушали, користећи се ометањем правде, фалсификовањем историје, довођењем лажних сведока, уценама и погодбама са српским издајницима, да поткрепе своју оптужницу и да је учине веродостојнијом. Њима треба пресуда по таквој оптужници да би могли да оправдају своје финансијере и налогодавце – Сједињене Америчке Државе и НАТО земље, земље које су у суштини чиниле највеће злочине, злочине против мира. На њихову несрећу намерили су се на интелектуалну громаду у лику Војислава Шешеља, најмлађег доктора наука, који тамо није отишао да би био у дефанзиви, баш напротив, отишао је да би их напао истином. Цитирао бих речи др Војислава Шешеља, то јест, скренуо бих вам пажњу на два одломка из књиге, један се налази на 552. страни а други је одговор Војислава Шешеља на једно од питања, слуђеног тужиоца, Џефрија Најса: „Да господине Најс ја се залажем за Велику Србију и увек ћу се за њу залагати, ја се ње нећу одрећи па макар завршио свој живот у Хагу“, те речи Војислава Шешеља учиниле су ме изузетно поносним што припадамо истом народу и што сам члан странке чији је он творац и председник.

И на крају рекао бих само још и то да је својим храбрим држањем др Војислав Шешељ свима нама, члановима Српске радикалне странке али и свим истинским српским патриотама својом жртвом, својим храбрим држањем наметнуо велику обавезу – да се још храбрије и још чвршће боримо за идеју чији је он творац. Хвала вам.

Војислав Милајић: Вредност ове књиге посебно добија на значају после убиства Слободана Милошевића, јер је др Војислав Шешељ остао једини и највећи противник Хашког суда и једина личност која до краја може да разобличи злочиначки удружени подухват у виду Сједињених Америчких Држава, Европске уније и Ватикана. У сваком случају, др Војислав Шешељ је јединствена, и већ сада историјска личност српског народа. Реч има потпредседник општинског одбора Вождовац, дипломирани инжињер архитектуре, Владимир Томић.

Владимир Томић: Поштовани гости, браћо и сестре, с обзиром да имамо овако еминентне учеснике на нашој трибини, говорићу само кратко.

За све оне који су читали или ће читати ову књигу, истакао бих само неке занимљиве делове. Овде се ради о једном монтираном процесу против једног народа на чијем челу је тада био Слободан Милошевић. То је уједно и слика онога шта међународна заједница мисли о нама, како поступа против нас и на који начин се односи према онима који имају достојанство и жељу да бране свој народ.

На више места у књизи имамо низ нелогичности у самој оптужници. На страни 94 пише да је ЈНА учествовала у разоружавању несрпског становништва. То само значи да је тај народ већ био добро наоружан и да је војска деловала превентивно што и јесте њена улога. То је јасно и обичном читаоцу не улазећи у правне заврзламе којима се покушава отупети интересовање јавности за суђење у којем је кривац цео наш народ. Западне силе су активно учествовале у догађајима на овим просторима, што наоружавајући поједине стране у сукобу, што бомбардујући оне друге. У међувремену се преговарало о престанку сукоба увек окривљујући српску страну за све оно што се лоше десило. Када је неко крив, он обично покушава да своју кривицу припише другоме да би се оправдао, као што је кривица за удруживање у злочиначком подухвату. Ако смо се ми, међу собом, удруживали у одбрани земље то је једино што смо могли да урадимо, а запитајмо се колико се само земаља удружило да би злочиначки бомбардовало нашу земљу. Имамо на страни 100 да је Ратко Младић, на седници Скупштине српског народа Босне и Херцеговине, упозорио да би насилно одвајање српског од несрпског народа значило геноцид. Тај човек сигурно није наредио такав злочин.

Као што др Војислав Шешељ у свом сведочењу на страни 126 каже да је доласком високог званичног представника Гелбарда 1999. године у Приштину, где се састао са представницима албанских политичких странака и терористичких организација, дао им сигнал и подстакнуо их да крену у оружани устанак против Србије. На такав начин се америчка дипломатија мешала у унутрашње ствари Србије.

Они који хоће да сазнају истину, којима је доста бајки о лошем српском народу, наћи ће је у овом сведочанству времена у којем смо живели и у коме и данас живимо. Ако се запитамо да ли ће истина и правда доћи на наше просторе, за многе од нас прекасно, ова књига ће сигурно умногоме утицати да се промени слика која је стварана о нама у домаћим и страним медијима.

Војислав Милајић: У свом сведочењу др Војислав Шешељ је одагнао све сумње око идеје Велике Србије. У једном делу оптужнице Слободан Милошевић се теретио за идеју Велике Србије коју он није изговорио никад јавно. Ауторство идеје Велике Србије припада искључиво др Војиславу Шешељу који је то на убедљив начин потврдио једном реченицом: „Смисао постојања Српске радикалне странке је идеја Велике Србије“. Неки су ову изјаву тумачили као помоћ и олакшање за оно што се ставља на терет Слободану Милошевићу. Та изјава је истина и само истина и представља идеолошку основу Српске радикалне странке. Следећи говорник је потпредседник општинског одбора Вождовац, дипломирани инжењер Бојан Младеновић.

Бојан Младеновић: Браћо и сестре, помаже Бог. У недељу је у Дому синдиката одржана промоција књиге нашег председника „Криминалац и ратни злочинац Хавијер Солана“. Ја бих вам са тог скупа пренео једну реченицу и једну поруку: „Др Војислав Шешељ је пуне три године и два месеца у Хашком затвору. За те три године написао је 14 књига. Желимо да тамо напише још само једну једину књигу, а да она носи назив ‘Како сам растурио Хашки трибунал’“.

Као сведок одбране Слободана Милошевића у Хашком процесу наш председник је сведочио по питањима косовске, хрватске, босанско-херцеговачке оптужнице, где између осталог говори о почетку сукоба на тим просторима. На Косову и Метохији веома су битне историјске чињенице, битно је да је тамо живео стопроцентно српски народ. Све до 1878. године Срби су били апсолутна већина, Албанци су се постепено насељавали и истискивали Србе вршећи стални притисак, и тако постају већина. Понашају се бахато, насилно, не плаћају струју, комуналије, порезе, не иду у војску и нико због тога није кажњаван. За сво ово време, на Косову и Метохији чак је 40 часописа и новина излазило на њиховом, албанском језику. Нико није кажњаван због неодласка у војску или неплаћања рачуна. Према албанском народу Србија је била више него толерантна. Сукобе на Косову и Метохији изазива такозвана Ослободилачка војска Косова која је проглашена терористичком организацијом. Преломни тренутак је долазак Холбрука на Косово и Метохију који се састао са Ослободилачком војском Косова. Тог момента, Америка отворено

стаје уз ОВК и даје им подстрек да крену у оружани сукоб са српском полицијом и ЈНА. Од тог момента почиње сукоб на Косову и Метохији.

Што се тиче Хрватске, како каже наш председник, доласком Туђмана на власт, мења се Устав и из текста Устава се избацује да су Срби конститутивни народ у Хрватској. Туђман је почео да враћа хрватске усташе из емиграције којима додељује положаје у државној управи, неки од њих чак постају и министри. Срби су се осећали угрожено, почели су да организују ноћне страже, да постављају барикаде. Почело је са привођењем и хапшењем Срба, Србима који су били на положају отима се оружје. Почиње протеривање и убијање српског становништва. Др Војислав Шешељ наглашава да су добровољци Српске радикалне странке учествовали у постављању барикада јер је то било искључиво средство одбране а никако средство напада. Онај ко поставља барикаде се брани и чува се од напада.

Након сукоба у Словенији и Хрватској било је низ предлога да се очува Југославија. Ради мира, нудило се чак и Алији Изетбеговићу да буде први председник Југославије. Алија Изетбеговић прво пристаје а касније, под наговором Америке, одбија тај план. Жели самосталну Босну и Херцеговину и тада на тој територији почиње сукоб.

Браћо и сестре, видите из приложеног, из речи нашег председника да Срби апсолутно нигде нису започели рат, никада га нису ни желели. За време свих ових ратних сукоба, у Хрватској, у Босни, на Косову, у Србији није оштећена ниједна џамија, није срушена ни оштећена ниједна католичка црква нити било који други верски објекат. Ниједан Хрват, ниједан муслиман и ниједан Шиптар није протеран из Србије. То показује мирољубивост српског народа.

У хашкој оптужници има низ нелогичности. Навео бих само пар. Слободану Милошевићу, Вељку Кадијевићу, Ратку Младићу и Радовану Караџићу, Аркану, Милану Бабићу, Војиславу Шешељу приписује се удружени злочиначки подухват. Свим наведеним лицима сем Шешељу стоји да су се они удружили 1. августа 1991. године, а нашем председнику стоји да је од 1. фебруара 1991. године учествовао у том подухвату, на шта наш председник у свом стилу каже: „Јесте, тако је, сам сам се са собом удружио у фебруару, па сам сам удружен деловао наредних шест месеци, све док ми се касније нису прикључили остали.“ Притом, наш председник наводи да је Милошевића упознао тек у априлу 1992. године а да неке особе, попут Вељка Кадијевића, није никад ни упознао, а да је неке срео тек касније, а неке први пут видео у Хашком затвору. Било је још доста нелогичности поводом информација о убијеним у рату, поготово што се тиче Сребренице где др Војислав Шешељ наводи да су бројке увеличане, затим о паравојним формацијама наш председник каже да су добровољци Српске радикалне странке били искључиво добровољци ЈНА и за то има доказе, сви су имали војне књижице, сви су имали униформе ЈНА. Често се приписују друге формације нашем председнику, како се каже у Хашком затвору, Шешељеви Бели орлови па Шешељеви Тигрови па Шешељева нека гарда апсолутно су све измешали и побркали. Браћо и сестре, за крај бих поновио идеју нашег председника и смисао постојања Српске радикалне странке јесте да ми идеју о Великој Србији никад нећемо напустити и не смемо заборавити. Желимо је остварити мирним путем било за 10, 20 или 50 година, али морамо је остварити. Желимо слободну Србију желимо слободну Црну Гору, слободну Републику Српску, слободну Републику Српску Крајину и желимо Велику Србију. Живео војвода Шешељ, живела Велика Србија!

Војислав Милајић: Српска радикална странка је једина политичка организација која на политичкој сцени Србије има јасан политички програм и своју идеологију коју је осмислио др Шешељ. Својим сведочењем др Војислав Шешељ је показао како се треба практично борити за остваривање једне велике идеје као што је идеја о Великој Србији.

Преко 10 хиљада добровољаца Српске радикалне странке учествовало је у одбрани српских земаља Републике Српске Крајине, Републике Српске у саставу ЈНА и територијалне одбране. Др Војислав Шешељ, као највећи живи познавалац теорије политичких система, и практично је учествовао у

спровођењу једне велике идеје – идеје Велике Србије. Сада ће вам се обратити градски одборник и потпредседник општинског одбора Нови Београд, Дана Костадиновић.

Дана Костадиновић: Даме и господа, драги пријатељи, ово је један збир докумената и стенограма са суђења које ће сигурно бити грађа од непроцењиве важности, како за историчаре, тако и за политичаре. Књигу стога треба неизоставно прочитати, препоручити другима, а нарочито млађим генерацијама које нису биле у стању да буду непосредни сведоци тих догађаја.

По ономе што се сада чује од садашње власти, ми смо ратни злочинци, ми смо криви што нас је НАТО бомбардовао али оставимо да историја донесе суд о томе.

У свој овој поплави разних сведока, такозваних заштићених сведока, постоји и један који је за Хашки трибунал јако незгодан, оптуженик, а који се сада појављује пред њима и као сведок одбране. Он је њихова најгора ноћна мора. Извршио је дезинсекцију и дератизацију Тужилаштва, додуше још није завршио посао али знајући га, обавиће он то темељно. Џефри Најсу није била потребна „Пробавита“ кад је сазнао да ће сведок одбране бити др Војислав Шешељ – страх је учинио своје. Требало је да само редовно мења пелене. Није му било пријатно да против себе има људину, речитог генија, врсног познаваоца историје, непоткупљивог сведока који и те како зна и има шта да каже. Уплашио се Најс, уплашио се за своју исконструисану оптужницу а видећемо да ће Воја оптужницу просто одувати као кулу од карата као што је обесмислио и оптужницу против Милошевића. Свако ко има иоле разума схватиће да је то, не само сведочење у одбрани једне личности, већ сведочење у одбрани једног народа и целе Србије, као и српских земаља.

Он је добровољно отишао у Хаг, знајући добро где одлази, али морао је. Није он тај који чека да неко други обави оно што се мора. Отишао је тамо да победи, да раскринка шљам који се на нас окомио, да отвори очи европским и светским народима, да натера оне који воде Европу и Америку да признају да су они криви и одговорни, да покаже европском народу какве је вође бирао и ко их води и што је најважније – где их то води. Кад то схвате и признају, опростићемо им. Ми јесмо мали али смо поносит народ и као што знамо да памтимо нанесену неправду, умемо и да праштамо.

Др Војислав Шешељ је овим сведочењем и оним најгорим домаћим плаћеницима доказао да је своју мисију у Хагу завршио. Тако да и она монтирана оптужница не може опстати ни поред њихове најбоље воље.

И на крају, ипак се надамо да ће наш Воја ускоро да нам се придружи да заједно градимо нашу Србију. Хвала вам свима. Слобода др Војиславу Шешељу!

Војислав Милајић: Ко је био превелика кукавица да остане са својим народом док је у опасности и да се жртвује са њим, не може имати утицај у том народу када опасност прође. Народ добро осећа да онај ко ништа није дао за отаџбину нема никаква права на њу. Као и сва неморална бића, такозване демократске снаге, диве се сили чак и када се она злоупотребљава. Тако су се такозване демократске снаге одмах после бомбардовања помириле са најгорим непријатељима своје земље. Повучена је оптужница против Хавијера Солане који је дао наређење за почетак бомбардовања на Савезну Републику Југославију. Али ни ту није крај снисходљивости и бешчашћа такозваних демократских снага. Они су у октобру 2005. године позвали Хавијера Солану да отвори Мост слободе у Новом Саду, међутим, патриоте и људи који су бранили мостове код Новог Сада предухитрили су криминалца и ратног злочинца Хавијера Солану и отворили мост сами без помпе и хвалоспева – просто су прошетали мостом.

Следећи говорник је гост из Новог Сада, председник извршног одбора Српског народног покрета „Светозар Милетић“, Ђорђе Србуловић.

Ђорђе Србуловић: Даме и господа, драги пријатељи, пре свега желим да се захвалим Општинском одбору Српске радикалне странке Вождовац на указаној части и поверењу да могу да вам се

обратим и уједно да вас поздравим испред извршног одбора Српског народног покрета „Светозар Милетић“.

Ова књига је прворазредни зборник докумената чија ће вредност сваким даном бити све већа и њено време тек долази. Књига има три тематске целине. Први део садржи три оптужнице против Слободана Милошевића, други и највећи централни део су стенографске белешке са сведочења др Војислава Шешеља и трећи део су реаговања познатих и непознатих људи. На самом почетку централног дела др Војислав Шешељ, одговарајући на једно од првих питања, износи своју радну и животну биографију. Читајући тај део јавила ми се једна дигресија, наиме, у нашем најстаријем дневном листу недавно се појавио текст о Финској, и о томе како је та земља од изузетно заостале и слабо развијене, данас најпросперитетнија европска држава са најмањим степеном корупције и најхармоничнијим развојем. У том тексту пише како је финска влада уз постигнути општи национални консензус, (сагласност власти и опозиције, свих установа и институција) у Сједињене Америчке државе послала на вишегодишње истраживање једног младог човека, који је веома млад докторирао филозофију. Када се он вратио, изнео је своја запажања, та запажања су прихваћена, дорађена и Финска је сада тамо где јесте.

Др Војислав Шешељ је у рекордном року завршио Правни факултет, за две и по године, а још у оној старој Социјалистичкој Југославији је служио за најмлађег доктора наука. Е сада да видимо шта Финска ради са својим младим докторима наука, а шта је, она бивша, још претпрошла, Југославија учинила? Да ли је и она свог најмлађег доктора наука послала у дипломатију? Наравно није – послала га је у Зеницу у затвор. После тога је робијао у Београду и у Гњилану, а највећи злочин према њему учинили су ови несретници, ови марксисти и лењинисти од 5. октобра, који су преузели земљу и њихове невладине организације које су написале оптужницу против њега, али им није дао да сеире, достојанствено и господски, сам је отишао да се бори, и он је, руку на срце, тај злочиначки суд већ и победио. Е због тога је Финска тамо где јесте, због тога финске дипломате одлучују о томе када ће престати бомбардовање или каква ће бити будућност Косова, а због тога нашу дипломатију представљају баксузи попут Свилановића или оног несретног Драшковића.

„Оваквих судова“, попут овог злочиначког трибунала у прошлости овог народа било је доста. Није холандска, већ српска изрека „Кадија те тужи, кадија ти суди“. Нису се Енглези бунили против „европског правосуђа“ сатиром, него Срби преко Кочићевог „Јазавца пред судом“. Нису Данци и Луксембуржани били спремни све да издрже и истрпе по цену да сачувају образ и националну част и понос, већ Срби кроз речи Ђакон Авакума „Србин, Христов, радује се смрти“. Нису се Норвежани и Белгијанци бунили против неправде и тиранства, већ Срби, што је Његош опевао речима „Тиранству ногом за врат стати, то је људска дужност понајвећа“. Светозар Милетић, човек чије име носи организација којој припадам је такође осуђен на једном монтираном процесу. Усуд је, нажалост, свих наших истинских великана да морају да прођу кроз те намештене, лажне и зликовачке судове. Биће таквих судова још али и ће и овај злочиначки хашки и сви ти будући судови проћи онако како су пролазили и они у прошлости. Победићемо и издржаћемо.

Што више премећем ову књигу и што више она премеће мене, не могу да се отмам утиску да је Слободан Милошевић др Војислава Шешеља за сведока позвао док је још, колико толико, био у снази и да је, чини ми се, био свестан свог блиског физичког краја. Био је то сусрет једног истински великог државника и једног изузетно блиставог ума. Био је то разговор оног који је Србима вратио историју и почео да удара темеље националне државе, и оног који је политичким програмом, који најкраће и најјасније дефинишемо као Велика Србија, Србима трасирао пут којим треба да иду у будућност.

Да бих некако покушао да докажем ову тезу позваћу се на завршни део књиге где су реаговања познатих и непознатих политичара, уметника, привредника и људи разних професија, где између осталих постоји једна интересантна категорија код нас, то су специфичне дангубе које се зову политички аналитичари. Та категорија је постојала у социјализму али се тада звала „јавни радник“. Кад год неке

не смете ништа да дате да уради, тад кажете – то је јавни радник. Е такви су код нас сада политички аналитичари, част изузецима, ако их уопште има. И тако кажу ти мудраци како су њих двојица промашили тему, нису се дотакли суда већ су се обраћали домаћој јавности, како је све то било у циљу задобијања домаће јавности и како од тога неће имати користи ни Милошевић, ни одбрана, ни нико. Ти интелектуални сирочићи не знају да је разговор Слободана Милошевића и Војислава Шешеља и био упућен Србима, али не због повећања рејтинга њихових странака нити у циљу изборне кампање (на које ће то изборе изаћи Слободан Милошевић, а рејтинг Српске радикалне странке расте и овако и онако), већ да се Србима још једном јасно и гласно каже – ево вам, Срби, чињеница, ево вам прошлости, ево вам пута у будућност, па ако сте часни, честити, храбри и поштени, знате шта вам је чинити, а ако нисте, ево вам Чеде и његових вера, ево вам Чанка, ево вам демократа. Шта год да изаберете, то ћете и добити, али се после немојте чудити ако вас задеси свако зло, ако изаберете ону другу опцију. Зато сам и убеђен да је Слободан Милошевић баш ово сведочење намерно овако темпирао, и зато ће се у наредним годинама, можда и више, однос према српским националним и државним интересима мерити односом, пре свега према Слободану Милошевићу али све више и према др Војиславу Шешељу. Зато је ова књига прворазредни документ чије време тек долази. О њој ће се тек говорити.

Кад данас тражите слободу за др Војислава Шешеља, а ми је сви овде тражимо, то није само ствар припадности или симпатије према Српској радикалној странци, данас тражити слободу за Радована Караџића, Ратка Младића и друге наше сужње није само начин изражавања националних осећања, као и бити против злочиначког Хашког трибунала, није само доказ елементарног познавања права и осећаја за правду, то, даме и господо, постаје све више ствар лепог васпитања. То постаје доказ да сте одрасли у здравој средини, да су вам родитељи честити људи, да сте ви честити и поштени и да вам је и потомство такво.

Једног дана, овом земљом владаће лепа, паметна, храбра и мудра Срби и због њих треба да се зна да је 20. априла 2006. на Вождовцу одржана трибина којој су присуствовали они који се нису повили пред тиранијом, пред лажи, пред неистином по било коју цену и који су били спремни све да издрже. Због њих се, на неки начин, ово и ради.

Војиславу Шешељу и његовој породици, свим сужњима, свима вама желим срећне предстојеће празнике и надам се да ће наредни Васкрс др Војислав Шешељ дочекати у свом дому у Батајници. Нашем народу и отаџбини желим да што пре васкрсне. Живели.

Војислав Милајић: Оног тренутка када нас противник наговори да радимо сами против себе нема више никакве наде. Зато је одбрана Слободана Милошевића и сведочење др Војислава Шешеља надљудски покушај да се врати нада. Покушај Хашког суда да по први пут у историји човечанства осуди председника једне државе за геноцид није успео, али су зато по први пут у историји човечанства успели у суду да убију председника Србије и Савезне Републике Југославије, Слободана Милошевића.

Неко ко може много више да вам каже о самом процесу у Хагу и поступку против Слободана Милошевића и ко је био члан тима за његову одбрану је професор Правног факултета, др Бранко Ракић.

Бранко Ракић: Прво бих желео да поздравим све присутне, а посебно бих желео, пошто сам обавештен да ће снимак ове трибине бити послат у Хаг господину Војиславу Шешељу, да поздравим њега лично. Од фебруара месеца нисам имао прилику да га видим и да разговарам са њим, а раније сам, мада у тим несретним околностима, имао прилику да га редовно срећем. То је за мене била велика част и, иако у тим несрећним условима, задовољство.

Желео бих да вам пренесем мало од оне неформалне и дирљиве атмосфере, којој сам имао част и привилегију да присуствујем, а то су управо сусрети Слободана Милошевића и Војислава Шешеља током припреме сведочења др Војислава Шешеља. У то време сам био у Хагу, и негде у мају месецу прошле године, председник Милошевић је рекао – зовемо Воју.

Хашки притвореници су били подељени у две зграде, а сада су сви пребачени у једну, тако да су Слободан Милошевић и Војислав Шешељ око годину и по дана били на истом одељењу затвора. Затвор Уједињених нација је подељен на спратове а спратови на одељења и отприлике петнаестак притвореника чини једно одељење. По речима Слободана Милошевића то је био период када му је било најмање тешко, јер се налазио у друштву једног патриоте, једног врхунског интелектуалца. Тамо сви притвореници и јесу патриоте и укупна атмосфера је добра, без обзира на то што се тамо заједно налазе и Срби и Хрвати и муслимани, зато што сви схватају да им је кључни непријатељ онај који их држи у затвору или, евентуално, издајници у властитим нацијама. Зато тамо постоје пријатељски, чак дирљиво пријатељски односи.

Објава да ће Слободан Милошевић позвати Воју да сведочи изазвала је различите реакције. У Трибуналу је настала паника. Прво су покушали да одуговлаче са дозволом за сусрет, затим сте имали прилику да видите понашање судија, нарочито првих дана када су били уплашени (а знамо да им је понашање дрчно). Приликом паузе мене су звали ови радници да будем присутан, јер су имали страх од сусрета та два човека која су у стању да се супротставе Хашком трибуналу и читавом њиховом пројекту суђења српском народу.

Имао сам прилику да присуствујем и сусрету Шешеља и Туте, Тута је иначе Хрват из Херцеговине, и тада сам видео да су Тути засузиле очи, толико је тај сусрет био дирљив. Господин Бошковски, који је иначе министар унутрашњих послова Македоније, добар је кувар па нам је спремио неку гибаницу, и тако је настала општа радост међу притвореницима што долази Воја и што ће тај сусрет бити остварен. У затвору влада уплашеност, увели су мере да не може да дође код Милошевића ко није правни саветник, што је било потпуно бесмислено, јер се Милошевић бранио сам и имао је потпуно право да се виђа са сведоцима. Управник затвора је нон-стоп долазио да види шта се ту дешава, а Милошевић је иначе са њим био у добрим односима, јер је то био пристојан човек који је схватио какав је Милошевић човек, а Воја ми је говорио да увек окрене леђа када он дође. Узгред буди речено, тада су важиле мере рестрикције комуникације Војислава Шешеља, а онда су му ту меру продужили на још месец дана управо због тога да му се онемогући сусрет са правним саветницима. Иначе, правни саветници др Војислава Шешеља су били против тог сведочења, био сам присутан и када се о томе одлучивало. Ја сам, напротив, сматрао да ће сведочење Војислава Шешеља бити драгоцено и оно се тако на крају и показало.

Зашто се господин Милошевић одлучио за сведочење Војислава Шешеља, а ја сам се са тим сложио. Прво зато што су га у оптужници навели као учесника у удруженом злочиначком подухвату. Војислав Шешељ је, свакако, најинформисанији српски политичар. Он је то показао и на овом сведочењу иако се у то време већ две и по године налазио у затвору. Готово да нема сведока оптужбе који није помињао др Војислава Шешеља, тако да су просто тражили да дође. Војислав Шешељ је, као интелегентан човек, способан да препозна глупости. Био је један од сведока који је у стању да исмеју нелогичности у оптужници, а оптужница је пуна нелогичности. То је човек који је проницљив и духовит и био је обавештен о детаљима суђења, тако да је био у стању да то што је приметио јако лепо пласира.

Неко је рекао: „Војислав Шешељ је победио Трибунал пре него што је суђење и почело“. Управо се то и десило. Знате, Слободан Милошевић и ја смо често правили поређење овог суђења са бокс мечом. У бокс мечу судије апсолутно навијају за једног боксера и увек су на његовој страни по сваку цену, тако да онај други не може да победи свог противника на поене. Оно што је нама требало, са таквим саставом судија, је нокаут. У таквој ситуацији једино можете нокаутом да победите, јер се онда то види и ту судије не могу ништа. Током сведочења Војислава Шешеља десио се нокаут. Сећам се да је председник Милошевић у телефонском разговору са једним послаником Српске радикалне странке управо тако и рекао – нокаутирао ме Воја.

Ако посматрате ствари са чисто правне стране, суђење Слободану Милошевићу је завршено приликом сведочења Војислава Шешеља. Завршено је тако што је Тужилаштво изгубило, јер је

одустајање од гоњења за Велику Србију у ствари одустајање од кључног елемента оптужнице. У оптужници се Велика Србија не спомиње свуда, али зато је током суђења, од захтева за спајањем оптужница Џефри Најс рекао да је Велика Србија црвена нит која спаја све три оптужнице. Такође је у уводном делу Слободану Милошевићу приписао политику стварања Велике Србије. Ми смо рачунали, од 300 дана, колико су сведочили сведоци тужилаштва, Велика Србија, као нешто што је политика Слободана Милошевића била је присутна у 100 дана. Најзначајнији сведоци тужилаштва су говорили о томе, Стјепан Месић, Весли Кларк који је дословце поновио речи Џефрија Најса о спајању оптужнице. Цело суђење је било конципирано тако да се доказује Велика Србија. Постојали су неки елементи у оптужници, попут командне одговорности, када надређени треба да зна за неке догађаје, које Џефри Најс није доказивао, јер се базирао на удружени злочиначки подухват, а циљ удруженог злочиначког подухвата је Велика Србија. Онда, 25. августа 2005, Милошевић каже – ја уопште нисам био за Велику Србију. Значи цео дотадашњи ток поступка који је до тада трајао три и по године пада у воду. Судије онда питају – а за шта га ви управо гоните, ми смо мислили да га ви гоните за Велику Србију. Значи да судије за три и по године суђења и извођења доказа, нису знале за шта Тужилаштво гони Слободана Милошевића. И тада не само што је Тужилаштво тиме повукло ту кључну тачку оптужнице, него је цела фарса дотадашњег тока поступка пала у воду.

Милошевић није хтео да призна Хашки трибунал, па тако није хтео да на захтеве суда одговара у формалном облику. Ја сам му чак предлагао да направи изузетак и да тражи прекид поступка, јер је све постало бесмислено. Он је то провукао кроз једну реченицу, али није покушао да то формализује. Мени је сада криво што нисам покушао мало више да утичем да и не настави поступак, односно да каже – тужиоци повукли поступак, претходни ток поступка нема никаквог смисла, а ви радите шта хоћете пошто нећете да наставите поступак. Суд би се можда нашао у ситуацији да можда настави са Стивенем Кејем, али бисмо имали идеалну ситуацију да би Стивен Кеј требало да га испитује више него Војислава Шешеља. Можете само да замислите како би се у тој ситуацији провели и Стивен Кеј и судско веће и Тужилаштво. Али, да смо покренули тај поступак не бисмо имали остатак сјајног сведочења Војислава Шешеља, не бисмо имали ни друге сјајне сведоке, не би имали генерала Делића ни друге сведоке који су просто бриљирали, јер наши сведоци у односу на њихове сведоке су као небо и земља.

Воја Шешељ спада у круг сведока који су изузетно информисани. То је нарочито долазило до изражаја када насупрот њега имате Џефрија Најса а посебно судије који су апсолутни непознаваоци ситуације код нас. Управо приликом сведочења Војислава Шешеља, један од судија, када је поменут пети октобар, питао је – пети октобар које године. За Дубровачку Републику, која у тој оптужници стоји као циљ Велике Србије, Џефри Најс није знао да одговори како се то нашло у оптужници. Чак је изјавио: „Ја не знам откуд то у оптужници, али ја верујем људима који су писали оптужницу и да је то у реду“. На крају је морао да слаже да је извесни Перо Перинић, бивши градоначелник Дубровника, говорио да је то био план, а Перо Перинић је заправо говорио да се неки Александар Аполонио, бивши тужилац из Дубровника, залагао да се направи Дубровачка Република. Александар Аполонио вероватно није Србин, додуше Војислав Шешељ каже да јесте, али католичке вере.

Војислав Шешељ је, као пажљив читалац, приметио да је хрватска оптужница потписана од стране Карле дел Понте, потписана у Загребу 2003. године, а знамо да се хашки тужилац налази у Хагу и они своја документа потписују у Хагу, потписати у Загребу – то је провокација. Ако се пажљиво прати оно што је говорио Стјепан Месић види се да је и он у приличној мери био учесник у писању оптужнице.

Војислав Шешељ је приметио и лажи Дражена Ердемовића. По Дражену Ердемовићу, група од осам људи је извршила стрељање 1.200 људи за пет часова (од десет часова ујутро до три часа поподне), и то тако што је доводила групе од по десет људи а седморица су их стрељали појединачном паљбом а не рафалом, па неки Савановић их је као „оверавао“. Војислав Шешељ је, као добар математичар, израчунао да је пет сати, колико је то трајало, три стотине минута, а ако су их, како кажу доводили у групама од по десет, значи, да је стрељане сваке групе, заједно са довођењем, убијањем, „оверавањем“ и одношењем

трајало највише два и по минута. Јасно је да нико није то могао да постигне за то време. И ту је Војислав Шешељ потпуно растурио сведочење. Тако да се наша претпоставка да ћемо имати сјајног сведока показала као потпуно тачна.

Сведочењем Војислава Шешеља, поступак против Милошевића је окончан и све оно што се дешавало после тога било је као да је Тужилаштво подметнуло леђа да би физички одржало ту оптужницу.

Постојала је прича да је Војислав Шешељ помажући Слободану Милошевићу одмогао себи. Ја не мислим да је он одмогао себи. Он је изнео оно што је идеја Српске радикалне странке – идеју Велике Србије. Зашто српски народ не би имао право да на просторима где вековима живи, одлучи у којој ће држави да живи и како ће та држава да се зове? Зашто би се српски народ устручавао да то каже и да жели да формира своју државу тамо где живи? Српски народ никада никога није протерао са простора где живи, чак је својом крвљу платио те територије. Према томе, идеја Велике Србије је нешто што је легитимно и за шта, посебно суд иза којег стоји земља која се зове Велика Британија нема никакво право да нам то замера.

Још једном се свима захваљујем и још једном поздрављам Воју Шешеља. Више не идем у Хаг али се надам да ћемо се убрзо видети овде.

Војислав Милајић: Др Војислав Шешељ је добровољно отишао у Хаг 24. фебруара 2003. године. У име Србије и српског народа понудио је Хашком суду оно најдрагоценије што је имао а то је његова слобода. Они који су писали оптужницу против њега превидели су једну ствар, а то је да се духовност и интелигенција не могу затворити. Игром случаја у притвору Шевенингена боравио је и Хуго Броцијус родоначелник теорије међународног права и један од најпознатијих природно-правних мислилаца свих времена. Велики пријатељ српског народа и велики хуманиста, др Арчибалд Рајс једном реченицом је описао људе као што је др Војислав Шешељ: „Истинска интелигенција је природан дар који проистиче из духа и из срца“.

Обратиће вам се светско име из области међународног права, проф. др Смиља Аврамов.

Смиља Аврамов: Поштовани и драги пријатељи, поштовани домаћини, са великим задовољством прихватила сам ваш позив. И ја сам члан друштва „Светозар Милетић“. Ми Милетићевци смо уз вас онда када треба бранити Србију. Прихватила сам утолико пре, што моје познанство са Војиславом Шешељем датира од пре 30 година. Ја сам била у својству шефа катедре Београдског универзитета, референт за његов избор у звање доцента на Сарајевском универзитету. И од тада трају ти наши контакти. Отуда је моје посебно задовољство да данас узем реч.

Поменули сте да се бавим међународним правом. Да, и рећи ћу вам једну истину, монтирани процеси у историји Европе су били готово убичајена ствар. Да се сетимо само Драјфусовог процеса или паљења Трећег рајха или суђења оним совјетским генералима на челу са генералом Тухачевским. Дакле, имали су сви ти монтирани процеси једну заједничку карактеристику – да се заснивају на фалсификованим документима на лажним сведоцима и на обманама јавности. Али ипак постоји једна разлика између монтираних процеса у прошлости и монтираних процеса који се данас воде пред Хашким трибуналом, у овом конкретном случају реч је о председнику Милошевићу или, сутра о Војиславу Шешељу. У прошлости су се ти процеси водили против појединаца, то су били индивидуални процеси. У овом случају ради се о процесу против српског народа у целини. Ради се о процесу у којем треба мењати српску историју. Такозвани експерти су на том плану ангажовани и они треба да прихвате и да напишу неку нову историју Србије и да је прикажу свету али, и да нас убеди. Такозвани светски експерти писали су лажне историје на основу којих данас тај суд подноси своје оптужнице, а што је најгоре прихватили су то и издајници ове земље. Прихватили су и такозвани активисти неких назови невладиних организација које то наравну нису. Прихватили с тим да нас убеди и отуда свакодневно, сви ти емисари, све те даме и

господа припадници тих такозваних невладиних организација из дана у дан понављају и обраћају нам се речима – суочите са својом историјом. Са којом историјом? Са оном коју нам они подмећу а ми врло добро знамо и сасвим је јасно да то такозвано суочавање са историјом треба да значи да ми Срби прихватимо општу кривицу, генерално и апсолутно кривицу за све што се догодило на територији некадашње Југославије – од Словеније до Косова.

Војислав Шешељ је то врло добро осетио. Снагом свог сведочења и снагом аргумената, скинуо је маску са тог такозваног трибунала и после његовог сведочења нестале су и последње недоумице о природи и циљевима тог трибунала. Војислав Шешељ је имао и храбрости да им саопшти у лице: „Свестан сам да је циљ овог трибунала да се амнестирају злочини и злочинци, а у првом реду злочини које су починиле чланице НАТО на челу са Сједињеним Америчким Државама, да не би одговарали, а одговараће једном пред историјом за најтеже дело, дело растурања једне суверене европске земље, а затим и за незапамћену, отворену агресију пуних 78 дана бомбардовања ове земље забрањеним оружјем, оружјем са осиромашеним уранијумом“. Дакле не само да су извршили обичну агресију, извршили су и еколошку агресију са далекосежним последицама. Морамо се над тим замислити.

Југославија се није распала случајно као нека нека трула јабука која је јуче пала са гране, Југославија је, у ствари разорена насилно и по тачно утврђеном плану који је од 1982. године наовамо спровођен врло систематично када се анализира етапа по етапа. Зашто сам вам поменула 1982. годину? Јер је управо те године закључен један тајни споразум који је разоткривен. Открио га је један амерички новинар и објавио у „Њујорк тајмсу“. Америчка администрација га назива најтајнијим споразумом који је икад у историји закључен. Био је то споразум између папе Војтиле и председника Регана. Наиме, као протууслугу што ће се католичка црква ангажовати на обарању социјализма и на дестабилизацији источноевропских земаља, преко својих канала, папа Војтила је захтевао да се Словенија и Хрватска издвоје из Југославије и да се Аустрији да један виши ниво у међународној заједници како би се у Европи створио један чврст католички блок. Да вас само подсетим, било је то време када је католичанство доживљавало тешке ударце. Само између 1970. и 1980. године у западној Европи је 800.000 католика напустило католичку цркву. Престрашени тим даљим правцем растакања католичанства, папа је ушао у савез са Реганом и сматрао је да би тај блок такав какав је створен, чврст католички, а пошто имају искуство из НДХ из 1941-1945, уз ослонац на Хрватску, католичанство доживело ренесансу. Ту је почетак наше трагедије, односно почетак разарања Југославије. Други су били интереси Америке али сасвим свеједно, Америка се укључила у последњој фази у агресију на Југославију слањем својих недобровољаца, јер у Америци је армија приватизована, направљене су такозване војне корпорације, тако, да, у ствари, може да шаље своје трупе а да не пита Конгрес, то је та демократија у Америци. С друге стране то су војне корпорације које се плаћају а нарко-мафија данас има највише пара да плати те војне корпорације. Те војне корпорације су ратовале у Словенији и у Хрватској.

Све је то учињено, у ствари иза завесе, учињено је тајним каналима, али нажалост није се зауставила Америка, па ни Ватикан на томе, нису се задовољили само издвајањем Словеније и Хрватске, пошли су корак даље. Српском народу треба сломити кичму, у првом реду духовну, да би се у ствари могла до краја растурилити ова земља, и то чине и данас, одузимајући нам оно што представља најтананију нит која нас повезује, а то је Косово. Војислав Шешељ је изванредно уочио и као добар познавалац пратио је ствари од почетка и ишао је до краја у свом сведочењу, избегавајући, ако пратите помно и она кратка убацивања Најса, све замке које је Најс подметао. Он је на један изванредан начин довео Најса на оптуженичку клупу, заменио је улоге. Воја се претворио у тужиоца, Најс је требало да се брани и невешто се бранио, и не само то, Воја је пошао и корак даље што ми веома импонује. Он је проширио круг унутар којег се мора разматрати проблем оптужнице, не само против Милошевића, не само против Војислава Шешеља, него целина збивања у том такозваном трибуналу. У томе лежи највећа позитивна страна и допринос који је Воја Шешељ дао не само одбрани Милошевића него и одбрани свих осталих, а исто тако и разобличавању до краја тог такозваног трибунала. Воја је, и ја га знам као таквог и кад је био још

студент, и такав је остао до краја, све то износио, борио се тамо без страха, без оне снисходљивости коју су понеки оптуженици имали обраћајући се том трибуналу са „часни суде“. Никад Воја није изустио те речи и алал му вера, тако и треба. И када је Најс у једном тренутку сматрао да ће најубојитију стрелу коју ће уперити против Војислава Шешеља, да ће коначно, или довести до његове капитулације или бар покајања, сећам се тог дана, Воја се насмејао и што би рекао мој претходник, просто нокаутирао Најса. Најс је остао без речи и цела судница је за тренутак била у тишини, јер нико није знао шта даље и како даље. Воја је целу ту ствар поставио из једног сасвим новог угла који нису очекивали. А то може учинити само човек широке културе и човек набијен знањем.

Ако бих резимирала сведочење Воје Шешеља са правне тачке гледишта, а то ми је по професији некако намењено, онда бих извукла неколико закључака. Пре свега, његово сведочење има дубок теоријски смисао од непроцењивог значаја за све аналитичаре и теоретичаре који се буду бавили тим питањем. Он је Трибунал уградио не само као део пропагандне машинерије Сједињених Америчких Држава и НАТО него га је поставио на оптуженичку клупу. Поставио га је као злочиначки подухват, као елемент агресије и доћи ће дан када ћемо ми подићи реч и оптужити за злочиначку сарадњу НАТО и Трибунал због агресије на Југославију и свих осталих злочина које су нам наметнули.

Његово сведочење има и један практичан значај. Упутио је поруку свима онима који ће се сутра појавити пред тим трибуналом. За истину о Србији и српском народу не може се борити путем склапања компромиса као што је то учинила Биљана Плавшић, или један Бабић, нека му је лака земља уз све грехе које је починио. За истину се може борити само уздигнута чела и са достојанством како је то учинио Војислав Шешељ и нека му је хвала.

И на крају, Војислав Шешељ је поручио свим будућим оптуженицима да постоје два пута, пут Биљане Плавшић која се данас налази у најстравичнијем казамату Шведске, или пут борбе за истину до краја, како је рекао Шешељ: „Ако треба и погинућу за истину али нећу дозволити да газите по мом народу“. Преостало ми је само да Војиславу од срца честитам предстојеће Васкрсење у нади ћемо га заједно дочекати идуће године, да му пожелим да остане на позицијама и да устраје у својој чврстости као што је и до сада био, а ја бих рекла, као што је био откад га ја познајем па до данас. Живели.

Војислав Милајић: Аутор ове књиге пристао је да буде затвореник, али никада неће пристати да буде слуга. Неки су помислили да је др Војислав Шешељ изгубио слободу одласком у Хаг. Будите уверени да је он много слободнији човек него његови непријатељи који су написали ову оптужницу у Београду и проследили је у Хаг. Осећај слободе је стање духа а не физичко стање. Нико од нас није бирао место и време где ће се родити и када ће се родити, али свако од нас бира како ће живети. Др Војислав Шешељ је направио свој избор, избор српског јунака.

Сада реч има члан Српске академије наука и уметности и Европске академије наука и уметности и књижевности и писац једне изванредне књиге „Беседе под затвореним небом“, академик Драган Недељковић.

Драган Недељковић: Браћо и сестре, пријатељи, како да беседим, којим речима да вам се обратим данас, на Велики четвртак, велики дан у овој страсној недељи, кад страда праведник, проповедник љубави који ће сутра на Велики петак бити разапет. Данас је и дан Јудине издаје Христа, а идајницима је велики песник Данте одредио место у деветом кругу пакла. Ове вечери била је тајна вечера у вечни спомен на тај велики дан страсне недеље и док ми овде саборујемо у нашим храмовима су свечана бденија на којим се чита дванаест јеванђеља, то јест по три главе из сва четири јеванђеља која говоре о страдању Спаситеља света. Све нас то обавезује да бирамо речи да се не огрешимо о светиње, да се смерно поклонимо жртвама, да живимо у слози и љубави са хашким сужњима и посебно са вашим председником, др Војиславом Шешељем, да жигосући насиље, мржњу и неправду, не оскрнавимо свету слободу и не озледимо још светију љубав. Да говоримо гласно и јасно, морамо јер смо људи слободна духа. Ни Зола, који је поводом афере Драјфуса, написао „Оптужујем“, ни Толстој, који има свој манифест

„Не могу да ћутим“ – нису ћутали. Ропство – то је ћутање – каже писац „Деоба“. О том зборе многи велики духови. Никад ништа не изазива побуну више од неправде. Сва друга зла која трпимо нису ништа према овом. Неправедник је страхан и одвратан чак и у очима неправедника – тврди Никола Боало. А ми овде замишљамо неке ликове тужилаца и судија, но говорећи о тим моралним чудовиштима, бирајмо ипак речи пре свега због себе, због наше сабраће и због наше деце. Ми не смемо да личимо на та оличења зла. Наш језик мора бити у истинољубивости чист и племенит. Наше понашање треба вазда да улива поверење и поштовање.

Ово су, драги пријатељи, тешка времена, апостолска времена у којима смо и ми скромни, мали људи дужни да следимо велике узоре. Често се враћам јеванђељу по Јовану, Христовом обраћању ученицима: „Заповест нову дајем вам да љубите једни друге као што ја вас љубим. По томе ће сви познати да сте моји ученици ако будете имали љубав међу собом“. Упамтите браћо и пријатељи ове Спаситељеве речи, трудите се да их потврђујете својим говором делима, животом, међусобним односима. Молим да ме разумете. Моја размишљања нису омеђена страначком страшћу, јер се Српски народни покрет „Светозар Милетић“, чији сам један од челника, држи начела „Отаџбинско изнад партијског“.

Ово је трагичан историјски трен. Јединство српства тешко је нарушено и све више угрожено. Нас је све мање. Читуље су огромне, више се умире него што се рађа, а и народи су смртни. Агонија је на нашем прагу. Неки најсамосвеснији Срби су утамничени. Демонске силе хоће да нас обезглаве, разједине и понизе. Свом снагом морамо се супротставити распадању поништавајући делима опако искуство које нас као историјска мора прати, а по коме најцрњи враг је Србин себи сам. Последњи је час да полазимо од гесла мудрих народа – где јединство влада, ту станује Бог. Да се држимо опомене и завета наших предака – где је слога ту је и Божији благослов. А треба учити и од противника и од непријатеља.

После пада, некад силног, турског царства први председник Републике Турске све је учинио да не дође до осипања морала. На улазима у сваки град дао је да се испише: „Будите поносити што сте Турци“. Схватио је да најтежи пораз – пораз духа. „Не смемо никад сагнути главу“, каже он јер ћемо иначе бити прегажени. И још вели Турчин, Кемал Паша Ата Турк: „Нема угњетача и угњетених. Постоје само народи који допуштају да их угњетавају. Турци се не убрајају у те народе“. Усуђујем се да га парафразирам – ни ми Срби се не убрајамо у те и такве народе.

Вашем уваженом председнику др Војиславу Шешељу већ годинама не суде, јер се плаше истине коју он тако речито и са несаломивом вером заступа. Ни Момчилу Крајишнику никако да наставе суђење кршећи, и у том нимало усамљеном случају, све правне норме и моралне законе. Поодавно је пророк из Јасне пољане опомињао: „Где је суд, тамо је и неправда“. За Хашки суд то поготово важи. Хашки суд представља порицање и хуманистичког и хришћанског морала. Он је озакоњено безакоње, па се и на њега могу односити опомене из јеванђеља из беседе на гори: „Не судите да вам се не суди, јер каквим судом судите, онаквим ће вас и судити. И каквом мером мерите, онако ће вам се мерити. Зашто видиш трун у оку брата свога а брвно у оку свом не осећаш? Лицемеру, извади најпре брвно из ока свога“. Имао је народ српски своје узвишено царско предање, племениту законодавну традицију. Зар не каже цар Душан у Законику: „Све судије да суде по Законику, право како пише у Законику а не да суде у страху од царстава“. Сетите се и мајке Јевросиме и њених савета сину Марку: „Марко, сине, једини у мајке, не била моја рана клета, немој сине говорити криво, ни по бабу ни по стричевима, већ по правди Бога истинога. Немој сине изгубити душе, боље ти је изгубити главу него своју огрешити душу“. То је наш српски морал. Држимо се тог предања и не прихватајмо огавне тврдње непријатеља да смо ми Срби најгори народ. Без мане наравно нисмо, али ми страдамо због врлина. Зато што смо умногоме бољи од других, а нарочито од оних који нам суде. Пре свега треба понављати, што се овде заборавља, нису Срби изазвали рат. Рат су хтели и започели други и Туђман и Изетбеговић и Словенци. Рат је Србима наметнут. То се данас заборавља, а не би смело никад да се заборави. Сад је, нажалост, Србија разбијена изгубљене су српске земље, а непријатељи чине све да разбију и нашу свест да поколебају и униште морал, да погазе наш понос. Измишљене су нове нације сад је и најсрпскија српска земља, некадашња Зета, данашња Црна

Гора, та славна српска Спарта пошла странпутицом на нашу неизмерну жалост и велику штету. Пошла је, можда, надајмо се да ће избећи то, у своју пропаст.

Стање у ком смо сте затекли, стање у коме живимо, трагичније је него после Косовске битке и после великих сеоба Срба, јер сада немамо на челу државе премудрог деспота Стефана, а расејани смо у 120 држава на свим континентима. Опет смо вазали нових силника, а силе су вазда, како је приметио Ајнштајн, привлачила људе ниског морала. Верујем да, без изузетка, генијалне тиране наслеђују ниткови. Да ли је наш тиранин био генијалан? Очигледно је да није, јер је припремио распад држећи се Лењинско-Стаљинске догме о националном питању која је најпре поцепала и унесрећила Русију. Отворена је ера фалсификовања историје. Ми живимо у доба плаћеног лагања. Створен је простор да ниткови, опседнути најнижим интересима, пристају на све, ниподаштавајући елементарне чињенице. Брише нам се историја. Опасан је тај заборав који се шири као коров. Од њих нам прети смртна опасност, јер историјско искуство показује да пропадају не мали народи, пропадају заборавни народи, а Срби су, засењени и заглупљени комунистичком идеологијом, постали заборавни. Наши вазали се нису довољно трезнили, они немају ту самосвест ни савест ни веру, то је државнички дар кнегиње Милице и деспота Стефана Високог који јесте био вазал, вазал узоритог витешког понашања, али који никад није заборављао дугорочне интересе Србије и српског народа па је, чим је узмогао, вратио у састав деспотовине Србије Косово и Метохију, Зету и делове Босне, добио Мачву и Београд, који постаје престони град, тако да Србија деспота Стефана Лазаревића од Дунава до Јадрана није мања од државе Првовенчаног. Она се с њом може упоређивати и по култури. Не само Манасија него и више других духовних огњишта, манастирских и градских настављају велику немањићку традицију. Србија јесте у незавидном положају вазала, јер Турци су силни, а сила Бога не моли, али нико од водећих Срба не велича ту силу него негује свој дух и морал, самосвест и понос. О Турцима, као о виновницима зла, а о српским херојима великомученицима и светитељима надахнуто говоре и пишу кнегиња Милица и Јефимија, и деспот Стефан и његова даровита сестра Јелена Балшић и патријарх Данило Бањски Раваничанин. За све њих су кнез Лазар и српски јунаци – свети ратници а Турци узрочници зала и сејачи несрећа.

Наши савремени вазали немају ни тај узвишени морал, ни ту чисту самосвест, ни државничку визију, а то се мора имати баш због пораза и у поразу да би се опстало, преживело и спасло. Деспотова девиза је колико једноставна и реална толико узвишена кад каже: „Колико је у моћи ми своју песму плетемо“. И ми данас треба да плетемо своју песму, само треба неговати памћење, јер незнање је грех а спасење је у култури. Треба имати визију, чувати светиње, кротити ниске страсти које воде у неслогу и, још кобније разједињавање. Како пронаћи спасоносни заједнички језик кад смо толико завађени и закрвљени? Сви око нас тај заједнички језик имају. Имају и национални програм који не мора бити написан а спроводи се утолико упорније и доследније уколико га грађани носе дубоко у свести и срцу. Нису ни Хрвати дошли до једне од најлепших држава Европе захваљујући геслу: „Хрват је Хрвату мио ма које идеологије“, да не помињем Немце за које је Немачка изнад свега – Дојчланд, Дојчланд, ибер алес“. Из тешких пораза, не само што су се извукли, него су изашли препорођени. Јапан и Немачка после распада Хабсбуршког царства, после Првог светског рата и Аустрија, Турску смо помињали, а ми никако да пронађемо нову формулу равнотеже опстанка и препорода. У нашем житу превише је кукоља. Никад га толико није било. Ова света страсна недеља не допушта ми да о томе одсечно говорим. Рећи ћу само да извесне особе, а те жене знате, које понижавају српски народ и раде о глави његових заступника, оне не би могле ни два дана опстати у Загребу или Приштини, док код нас жаре и пале.

У ове свете дане треба да смо јединствени, да негујемо узајамно поверење и љубав да не заборављамо сужње у Хагу да им будемо морални ослонац и да бранимо наше светиње. А Господ нека суди онима који српском народу чине неправде и зла. Ових дана, сам драги пријатељи, размишљао, не само поводом страсне недеље, Великог петка и Васкрса и о светињи смрти. Ничијој смрти, па ни непријатељевој не бих се веселио. Јасно ми је да је смрт сурова али живот је често још суровији. Смрти најмање треба да се боје они чији живот има највишу вредност. У смрти има такође ово: „Она отвара

двери слави а угушује завист”. Речено је и то „да кукавица више пута пре смрти умире, храбар човек само једном”. Волео бих да се држим Ла Фонтена: „Смрт никад не изненађује мудраца. Он је увек спреман за одлазак”. У мом завичају у Срему укућани, рођаци, пријатељи и суседи дворили би покојника који је лежао у свом дому све до сахране. Из детињства памтим, они што би прилазили до јуче живом а сад мртвом да му се поклоне, нису се ни са ким здравили нити су заподевали разговоре. У присуству смрти било би непристојно водити баналне приче.

Недавно је умро у Хагу један знаменити сужањ који и на оптуженичкој клупи био не вазал, него достојанствени председник. Зналачки и херојски је бранио више Србију него себе. Неки наши сународници су и ту смрт искористили за ниске ударце и за радовање. Сетио сам се, већ поменутог смерног понашања сремских паора у присуству покојника и било ме је стид због тих велеградских радосника убеђених да су Европејци. Присетио сам се Хомерове „Илијаде”, једне од њених лекција у само свитање европске цивилизације. Највећи грчки јунак Ахилеј убио је највећег тројанског хероја – Хектора. Током те пресудне битке неки Грци кукавице склонили су се на глогове избегавајући да се жртвују. Али кад је Ахил поразио Хектора први су дотрчали да и они убоду мртвог тројанског јунака. Песник је то понашање жигосао иронијом и подсмехом истичући га као нискост људску и пример који није за опонашање. То упозорење из велике даљине уграђено је у моралне темеље европске цивилизације. Да, драги пријатељи, бдимо над светињама живота и смрти. Бранимо наслеђене и градимо нове вредности. Испуњавајмо Десет Божијих заповести са Синајске горе и две велике Христове. У то име, желећи вам радостан празник, унапред упућујем вама и вашим породицама, српском народу у свим српским земљама и у расејању, и посебно сужњима у Хагу, свим прогнаним правде ради Ускршњи поздрав Христос воскрес.

Војислав Милајић: На крају вечерашње промоције књиге др Војислава Шешеља „Сведок одбране у хашком процесу”, хтео бих да се захвалим свим гостима и посетиоцима и да све присутне замолим за један велики аплауз аутору књиге. Живео доктор Војислав Шешељ! Живела Велика Србија!